

[Lysholt Hansen.]

bejde nogle af oppositionspartiernes besparelsesforslag i en revideret spareplan. Blandt disse forslag kan nævnes forslaget om en dæmpet stigning i u-landshjælpen. Betænkkelighederne herved var store. På den anden side fandt regeringen dårligt at kunne pålægge befolkningen nye store byrder uden at skære ned på gaverne til andre. Dertil kom ønsket om at bane vej for et forlig. Det spillede også en rolle, da man kom til spørgsmålet om at begrænse lektionernes længde i skolen til 45 minutter i stedet for 50. Den 21. marts kunne regeringen møde med en revideret spareplan, der indeholdt besparelser på 1.092 mill. kr. i 1973-74 og godt 3,1 milliarder kr. i 1974-75, altså en væsentlig imødekommelse af oppositionens synspunkter.

Det var derfor en skuffelse, at venstre og de radikale besvarede regeringspartiets reviderede spareplan med en ny VR-plan, som indeholdt besparelser på lige knap 2 milliarder kr. i 1973-74 og ca. 3,8 milliarder kr. i 1974-75. Den officielle motivering for dette skridt var den økonomiske årsoversigts sammenfattende kapitel. Denne oversigt viste, sagde de to partier, at der var brug for en langt større stramning end den oprindeligt også af dem planlagte. Sandheden er vel nok, at den økonomiske årsoversigt brugtes som et påskud for at nærme V og R til K igen fremfor at indgå et forlig, som landet har brug for, og som man måtte kunne forvente, og som det vil fremgå af de afstemninger, vi skal have senere i dag, let burde kunne have været opnået.

En nærmere gennemgang af parternes reviderede spareplaner viser i øvrigt, at forskellene imellem regeringens og venstre-radikales planer hovedsagelig kan henføres til det sociale område. Derfor kunne der ikke blive noget bredt forlig. De borgerlige partier ville ikke tage imod en fremstrakt hånd fra socialdemokratiet.

Et andet forhold, som gjorde det umuligt for regeringen at opnå forlig med venstre-radikale, var de fortsat meget store almindelige reduktioner af de rammebelagte udgifter, som venstre-radikale opererede med. Nedskæringer af denne størrelsesorden, 280 mill. kr., hvor regeringen sagde 150 mill. kr., ville slå alt for meget i stykker inden for det offentlige. Resultatet af de borgerlige partiers stejlehed blev, at regeringen måtte

indgå et besparelsesforlig med SF. Den samlede spareramme blev herefter 1.016 mill. kr. i stedet for 1.092 mill. kr. Bidragende hertil var ikke mindst, at de sociale udgifter ikke behøvede beskæring i samme omfang, som hvis de borgerlige partier skulle have været med i et forlig.

Endelig nåede regeringen og SF også til forlig om de skatteforslag, som regeringen vil fremsætte, og samtlige partier — det vil jeg gerne understrege — samtlige partier erklærede sig i øvrigt indforstået med, at regeringen viser tilbageholdenhed ved lønforhandlingerne med de offentligt ansatte. Endvidere støtter samtlige partier forslagene om en nærmere samordning af de statslige og de kommunale finanser.

Det er blevet sagt, at vi under forligsforhandlingerne har ladet os drive af SF. Det er ikke rigtigt. Vi har ladet os påvirke både af oppositionen og af SF, og i den sidste runde af forhandlingerne var det alene SF, der støttede regeringen. Derfor mødte SF i sidste runde mere imødekommendehed end de partier, som gik imod regeringen.

Lad mig så til slut kommentere et enkelt af resultaterne af forligsdrøftelserne, nemlig forslaget om nedsættelse af lektionernes varighed i skolen fra 50 til 45 minutter. Det indebærer kort fortalt, at en folkeskolelærer, som i dag har 27 lektioner a 50 minutter eller i alt 1.350 minutters undervisning om ugen ved katederet, i fremtiden skal have sine 1.350 egentlige katederminutter delt op på 30 lektioner a 45 minutter. Læreren skal med andre ord give 3 lektioner mere pr. uge, men da lektionerne er kortere bliver hans samlede skoletid uforandret. Derimod forkortes børnenes skoledag, de skal have samme antal lektioner som før, men kortere lektioner. For stat og kommune betyder dette, at man stort set kan afvikle undervisningen med en lærerindsats, som er 10 pct. lavere end i dag. For den enkelte lærer betyder det, at han eller hun inden for den samme skoletid skal afvikle 3 lektioner mere om ugen. Det vil efter mange læreres skøn give et større forberedelsesarbejde hjemme.

Nu sker der meget i folkeskolen i disse år, og gennem uddannelse, efteruddannelse og videreuddannelse af lærerne øges også deres produktivitet. Denne produktivitetstørelse er hidtil ensidigt kommet folkeskolen og lærerne til gode; nu ønsker vi, at den